

требан нарочит напор вере. Господ говори да је за задобијање тога стања захтевано вежбање које потпомаже веру. То вежбање је подвиг молитве и поста.

Ево какву поуку даје Христос! Сила вере храни се подвигом, подвигом молитве и поста.

Браћо и сестре, ово је за нас. Захтев вере као бекства од себе и погружење у Божји свет нам се чини тако необичан, да ми не знамо ни одакле да започнемо. Сада нам је на овом путу указан ослонац, ослонац за ослобађање из руку зла. Овај ослонац јесте подвиг молитве и поста.

Зашто је то тако?

Подвиг је потребан да би се ободрила душа, јер непријатељ прилази онима који спавају (Мт. 13, 25). Када је душа безбрижна, она је погружена у спољашње и у своје унутрашње зло, па како онда може да пројави осуду зла и да се отргне од њега? Душа то може да учини при пуној будности, а ово се даје само кроз подвиг.

Осим тога, као што смо видели из чуда са св. апостолом Петром, дело спасења захтева и нашу личну активност. Из приче о слепима ми знамо да вера не захтева тек кратки порив, већ постојану устремљеност ка Богу. Узмимо један, али и најважнији захтев према молитви као према подвигу васпитавања вере: молитва треба да буде узлажење од земље ка Богу, укључивањем душе у надземаљску сферу, у простор Духа.

Каква узвишеност, браћо и сестре! И шта вреди наша уобичајена молитва, која се грчевито

хвата за оштрице земаљских страсти и земаљских предмета? О када би смо само могли да избегнемо такву грешну молитву! Ех, да не навучемо на себе још већу осуду и не угушимо веру у себи. Уплашите се таквога стања и учините молитву таквом каква она и треба да буде – начините је узлажењем Богу.

Браћо и сестре, Господ нам је открио пуноћу вере и молитву као пут ка њој. Сада пред вама није само циљ, већ је и пут ка томе циљу назначен.

Почните од откривања своје ништавности. Поскидајте те дрошке са душе, који прикривају њену наготу. Тада се молите за веру, као што се за њу молио овај човек из данашњег Јеванђеља: „Госпode, покриј ме од моје беде, она ми је као неподношљиво бреме, дави ме. Помози. Долиј у мене веру, као огањ који уништава зло. Веру, као силу која отвара небо. Даруј ми молитву која је као крила која ће ме пренети тамо.

Госпode, даруј ми да прогледам, као што си отворио очи слепоме! Даровима благодати и милосрђа подигни ме од раслабљености, као што си подигао раслабљеног. Својом моћном руком задржи ме од нових потапања у бездну (греховну), као што си задржао апостола Петра.

И да не чујем, Спаситељу мој и ја речи Твога негодовања: „О роде неверни и покварени!... Докле ћу вас трпети?“ Нека у мени одзвања глас Твоје љубави: „Малoверни, зашто сумњаш и колебаш се? Вера – то је сво твоје спасење.“ Амин.

Манастир Успења Пресвете Богородице - Подмаине
СА БЛАГОСЛОВОМ ИГУМАНА - ЈЕРОМОНАХА РАФАИЛА

ДЕСЕТА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

свешти мученици Трофим, Теофил и оштали, Почајевска икона Мајке Божје

Ин. XXI:1-14, зч. 66; 1 Кор. IV: 9-16, зч. 131.

свештеномученик Григорије, епископ Шлисесбурски

СИЛА ВЕРЕ - у 10 недељу по Педесетници

Браћо и сестре, данас ћемо говорити о вери и наша ће реч бити строга. Строга због тога што у њој Господ као да подвлачи црту свим својим призивима човека. Ово сумирање се чини доста неповољно и достојно туге.

Господ нам истинито и сурово говори о томе, како се људски род одазвао на Његов зов: „О роде неверни и покварени!... Докле ћу вас трпети?“ (Мт. 17, 17). Без обзира на то Господ не спушта Своје критеријуме односно вере, него уводи још и нови захтев који уобличава карактеристику вере као силе душе.

Данашња Божија реч се састоји из два дела. У првом делу, прича о исцељењу ђавоиманог глувонемог, наилазимо на именоване људског рода са „неверни и покварени“, због глувоће људскога рода према вери. У другом делу, у разговору са ученицима, наилазимо на продубљен Христов захтев људима у односу према

вери. Стога ће и наша поучна реч бити усмерена на две теме.

Наука Божја нас неуморно призива вери и Царству Небеском, а као потврду истинитости Свога учења Господ чини безбројна чуда. Окретање ка вери се истовремено венчава даровањем благодатне силе. Али и након свих безбројних чудеса вере, слика досадног, ограниченог људског живота се не мења.

Човек има тешко болесног сина јединца. Овај је човек слушао о Христу и Његовим чудесима и без успеха испробавши сва средства која овај свет нуди, да би спасао сина он га доводи Христу. Свакако, не доводи га зато што верује у Христа, већ из очајничке нужде – све је испробао... где више да иде... А можда ће му помоћи... Ради „пробе“, јер Христа није било међу ученицима (био је на гори Преображења), показује сина ученицима: ви имате неко ново учење и исцељујете, поку-

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

шајте да исцелите. Ово је окретање потреба ка земноме, у коме нема ни трага од вере. Када је Христос пришао маси народа који су се сабрали око ученика, и овај човек пао пред њим на колена, чак ни тада у њему није било вере. О томе нам говори сама форма у којој се обраћао ка Христу: „Ако што можеш... помози нам“ (Мк. 9, 22). Онај ко дубоко верује, не говори речима немоћног неверја: „Ако што можеш, помози нам“.

Господ је са правом узнегодовао: дошао му је човек кога је живот сатерао у ћорсокак, који зна да је пред њим Небо, зна да обраћањем Христу призива силу Божју, да је пут ка Богу безгранична вера – а при свем том он мрмља: показивао сам сина твојим ученицима и нису му помогли. Ти, ако што можеш, помози.

У лицу овога човека, Господ прекорева читав људски род: „О роде невјерни и покварени! Докле ћу бити с вама? Докле ћу вас трпљети?“ (Мт. 17, 17). „О роде неверни! Ево мене са вама, а ви безосћајни. Исто као и до сада, вртите се по земљи, од ње тражите утехе себи. Тако сте развраћени својим земним обманама. О роде покварени!“. Ето како су биле сурове речи упућене оцу, тромоме у своје слепилу.

Тек онда када су се отшкриниле очи ослепљене душе, када је човек увидео своју наготу и одбацио је, са ужасом је ускликнуо: „Верујем, Госпode, поози моме неверју!“ Сада већ он не моли за сина, већ за себе, слепог и обнаженог. Тек тада Бог силази човеку и исцељује болесника. (Мт. 7,

18).

Браћо ове сурове Христове речи су упућене и нама. Није ли то истина? Добро пазите! Проверите себе. Није ли и у вама настројење овога оца, које је изазвало гнев Господњи?

Божји призив куца на нашу душу од самог нашег рођења. Призив на веру, на спасење... И нас и нашу децу мучи дух зла који и њих и нас баца у све стихије земље (болесни се баца у „огањ и у воду“) (Мк. 9, 22). Дух зла парализује слух душе и чини је неспособном да пројављује добро и правду („дух неми“ - Мк. 9, 17).

Када смо сатерани у ћорсокак и мучимо се тражећи помоћ, тада се сећамо Бога и снажно желимо да му приступимо.

Ово обраћење, браћо и сестре, још увек није вера. Ово је обраћење из невоље, из потребе да негде одемо, да нешто учинимо. И у нама се понављају речи оца из Јеванђелске приче: „Ако си ти Бог, помози нам!“.

Ово је жалосно обраћање ропске душе, која у својој ништавности, још и прекорева Бога: „Зашто ћу тиш и не помажеш? Ја верујем, оправдај моју веру – помози!“

Браћо и сестре, признајте да је ово горе речено жалосна истина свакодневице. И како до дана данашњег живо одзивања Божје негодовање: “О роде неверни и покварени!... Докле ћу Вас трпети?“ Нека се ово праведно негодовање Божје дотакне свачијег уха. Препознајте да су ове сурове речи упућене управо вама. А ви само без лукавства погледајте у себе и извагајте своју веру и своје

обраћање Богу. Хоће ли се она показати већа од неверја човека из јеванђелске приче?

Познато вам је да је вера пре свега осуда греха у себи, одбацивање греха и устремљеност ка сили Божјој. Из приче о ослабљеном нам је познато да једино при овим условима Бог долази, ослобађа од греха и води ка царству препорода.

На крају, достојно сећања чудо спасења апостола Петра очигледно показује да ви сами у својим рукама држите кључ ка спасењу и уколико сами не испуните указане услове да би Господ пришао, онда је ваша вера празна и ништа вам неће донети. Уколико не пројавите своју устремљеност према Богу, Бог Вас не може спасти, макар да стојите упоредо са апостолом Петром.

Извагајте све. Да ли испуњавате све услове да би вам Господ дошао?

Не, не, не! О роде неверни и покварени, који се погубио у својим обманивим путевима!

Ово треба да схватимо, браћо и сестре! Треба да схватимо, да би смо учили своју наготу, дроњке у које је обучена наша душа, и да молимо: „Госпode спаси! Сакриј од мене моју ништавност! Помози! Подигни ме, као што си подигао ослабљеног! Отвори очи моје (душе), као што си слепоме отворио очи! Прихвати ме, као Петра, пружи ми руку! Запали моју веру, као огањ живота. Помози моме неверју...“

Господ је милосрдан. Тек што је отац постао свестан своје ништавности и уронио у Божји свет,

Бог се одмах одазвао. Тако ће бити и са нама. Само испуните услове – осудите себе, одбаците грех и истрајно похрлите ка Богу, тако да вас никакве узнегодовања не задржавају, и уздићићете се и лагано лебдети изнад стихија земље.

Ми смо свакако немоћни, али је Господ милостив и данас нам указује на средства за васпитавање и узрстање силе вере.

Ова су нам средства указана у другој половини данашњег Јеванђеља, наиме, у разговору са ученицима након исцељења глувонемога. Када су се након његовог исцељења ученици нашли насамом са Господом, питали су Га зашто они нису могли да исцеле болеснога, зар им, на крају крајева Христос није дао силу да исцељују болесне? Господ им је одговорио да нису могли да га исцеле због недостатка вере.

Величанствен одговор! Колико само јасно он открива деловање силе вере. Овим одговором Господ потврђује да је вера као сила заправо уплив у Божји свет, погружавање у ток Божијих деловања. Само се у овом случају може остварити оно о чему је Христос говорио ученицима: „Ако имате вјере колико зрно горушично, рећи ћете гори овој: пређи одавде тамо, и пређи ће, и ништа вам неће бити немогуће“ (Мт. 17, 20).

Како су ученици у случају са глувонемим остали спутани законима земље, чудо се није догодило. Они нису могли ући у Божји свет и проузрковати деловање Његових закона. Пошто није било довољно само ући у Божји свет, већ макнути са пута силу зла, која је свезала болеснога, био је по-